

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **JUDr. L. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2025, čj. OSZ-S49366-16/MV-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2026, čj. 1 Ad 40/2025-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (*stěžovatel*) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí ze dne 5. 6. 2025, čj. OSZ-S49366-13/MV-2025, kterým správní orgán I. stupně podle § 86 odst. 1 a 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (*zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení*) stěžovateli od 1. ledna 2025 zvýšil (valorizoval) starobní důchod v procentní výměře o 0,60%, tedy o 85 Kč, a v základní výměře o 260 Kč na celkovou částku 18 881 Kč měsíčně, a vdovecký důchod v procentní míře 0,60%, tedy o 17 Kč, na celkovou částku 2 849 Kč. Celkem tak stěžovateli od 1. ledna 2025 náleží částka 21 730 Kč.

[2] **Stěžovatel** napadá rozsudek městského soudu kasační stížností (doplněnou dne 17. 6. 2026) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení, vady řízení a nepřezkoumatelnost.

[3] Stěžovatel namítá, že o dávkách důchodového pojištění za stát rozhoduje a tyto dávky vyplácí výlučně „*odbor sociálního zabezpečení MV*“. Stát o dávkách důchodového pojištění rozhoduje prostřednictvím správních úřadů zřízených zákonem č. 234/2014 Sb., o státní službě, jejichž oborem je sociální pojištění. Pravomoc správního orgánu však musí mít zákonný základ. Dle stěžovatele „*Ministerstvo vnitra nerozhoduje o dávkách důchodového pojištění občanů, kteří jsou pojištěni u odboru sociálního zabezpečení MV, ani tyto dávky nevypláčí*“. Napadený rozsudek proto není v souladu se zákonem a soud neměl s Ministerstvem vnitra jako se žalovaným vůbec jednat. Městský soud potvrdil tvrzení stěžovatele, že rozhodovala instituce – orgán sociálního zabezpečení MV, která není součástí

MV, instituce, která není zřízena zákonem o státní službě, instituce, které nebyl přiznán obor státní služby – sociální pojištění, která nevykonává funkci orgánu sociálního zabezpečení a nemůže tak používat právní předpisy o sociálním zabezpečení; je to instituce, která neexistuje. Rozhodnutí *orgánu* sociálního zabezpečení MV je proto nicotné.

[4] Stěžovatel rovněž tvrdí, že mu městský soud znemožnil uplatnit námitku podjatosti, neboť pouze odkazuje na platný rozvrh práce a bylo tak obtížné prověřit všechny soudce, kteří mohou rozhodovat jeho případ.

[5] Dále stěžovatel uvádí, že v rozhodnutí o dávkách důchodového pojištění je nezbytné uvádět rodné číslo osoby, které se rozhodnutí týká, jelikož dávky důchodového pojištění stát vyplácí právě dle rodného čísla. Městský soud se však s touto žalobní námitkou nevypořádal.

[6] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se netýká jen jeho samotného, ale řízení ve věcech důchodového pojištění „*všech občanů, kteří jsou pojištěni z důchodového pojištění u správního úřadu sociálního zabezpečení MV.*“ Kromě toho spatřuje stěžovatel důvod přijatelnosti kasační stížnosti v potřebě učinit tzv. judikurní odklon, jelikož městský soud odkázal na řadu rozhodnutí správních soudů, která obsahují stejné právní závěry k (téměř) totožným námitkám stejného stěžovatele. Některé právní otázky také ještě nebyly judikovány.

[7] **Žalovaný** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a uvádí, že stěžovatel používá stejnou argumentaci, jak již učinil v předchozích řízeních. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] NSS připomíná, že rozhodoval-li v řízení před městským (krajským) soudem specializovaný samosoudce, musí se podle § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve zabývat tím, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pouze u přijatelné kasační stížnosti tedy NSS může přikročit k posouzení její důvodnosti. V souladu s ustálenou judikaturou se o přijatelnou kasační stížnost může jednat:

- 1) dotýká-li se kasační stížnost právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně judikaturou zdejšího soudu řešeny;
- 2) jedná-li se o právní otázky řešené judikaturou rozdílně;
- 3) existuje-li důvodná potřeba učinit judikurní odklon; anebo
- 4) bylo-li v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] NSS posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je **nepřijatelná**.

[10] Z úřední činnosti je totiž zdejšímu soudu známo, že prakticky stejnou argumentaci ve skutkově obdobných případech stěžovatel uplatnil již dříve, přičemž Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnosti shledal nepřijatelnými (z poslední doby např. usnesení čj. 5 Ads 39/2025-34 ze dne 17. 10. 2025 nebo čj. 21 Ads 98/2025-30 ze dne 29. 9. 2025). Této okolnosti si je ostatně stěžovatel dobře vědom, neboť jeden z důvodů přijatelnosti spatřuje v potřebě odchýlit se od této judikatury, vydané navíc v jeho vlastních věcech.

[11] Již tato samotná okolnost proto postačuje pro konstatování nepřijatelnosti rovněž této kasační stížnosti a zdejší soud proto jen pro stručnost zopakuje některé závěry, které učinil již dříve v právě zmiňovaných usneseních. Ostatně rovněž městský soud

pokračování

v odůvodnění nyní napadeného rozsudku výslovně odkázal na svoje dřívější rozsudky, ve kterých se zabýval téměř totožnými námitkami stěžovatele.

[12] Jak se podává ze shora uvedeného, jádro stížnostní argumentace spočívá v tvrzení, že v nynější věci je správním orgánem příslušným k rozhodnutí o dávkách důchodového pojištění „*odbor sociálního zabezpečení*“, a nikoliv „*orgán sociálního zabezpečení*“. Vydané rozhodnutí je proto údajně nicotné. Městský soud se však dostatečně vypořádal s podstatou žalobní argumentace a zejména vysvětlil, proč označení žalovaného jako „*orgánu sociálního zabezpečení*“, jakož i další stěžovatelem tvrzené vady, nezpůsobují nicotnost rozhodnutí o námitkách (viz odstavce 30 až 42 napadeného rozsudku). Ve věci zvýšení starobního důchodu stěžovatele rozhodoval existující správní orgán (Ministerstvo vnitra), přičemž označení „*orgán sociálního zabezpečení*“ slouží k bližšímu vymezení svěřené působnosti. Je přitom na správním orgánu samotném, jak si vnitřně zorganizuje agendu v rámci svěřené působnosti a jak si interně rozdělí jednotlivé pravomoci. K tomu slouží vnitřní předpisy, zejména organizační řád. Právní závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku jsou přitom logické, dostatečně odůvodněné a plně souladné s ustálenou judikaturou zdejšího soudu (na kterou také výslovně odkazují), od které není důvod se nyní jakkoliv odchýlit.

[13] Namítá-li stěžovatel, že se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, dle níž je nezbytné v rozhodnutí ve věci důchodového pojištění uvést rodné číslo pojištěnce, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tuto námitku stěžovatel v žalobě datované ke dni 23. 10. 2025 neuplatnil a jde proto o námitku nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nicméně ověřil, že stejnou námitku stěžovatel neúspěšně uplatnil v řízeních předchozích a městský soud se s ní řádně vypořádal. Např. v rozsudku ze dne 19. 3. 2025, č. j. 20 Ad 4/2024-38 (kasační stížnost proti němu odmítl zdejší soud rozsudkem čj. 21 Ads 98/2025-30), městský soud správně dovodil, že nicotnost rozhodnutí o námitkách nezpůsobuje ani neuvedení rodného čísla žalobce v rozhodnutí o námitkách. Uvedení rodného čísla totiž není nezbytnou náležitostí rozhodnutí o starobním důchodu, přičemž žalobce je v obou správních rozhodnutích jednoznačně identifikován jinými údaji.

[14] Namítá-li stěžovatel, že praxe městského soudu ohledně poučování o tom, který soudce bude rozhodovat v jeho věci, je netransparentní a je proto obtížné vyhledávat důvody podjatosti (bod 6 doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 6. 2026), postačuje odkázat na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1576/15, podle kterého skutečnost, že složení senátu není (dovolatelům) poskytována automaticky, svědčí o nevlídném přístupu Nejvyššího soudu k dovolatelům. *Protiústavní intenzity by však mohla tato skutečnost dosáhnout teprve tehdy, pokud by v jejím důsledku stěžovatel nebyl ještě před rozhodnutím Nejvyššího soudu seznámen se složením rozhodujícího senátu a současně by tvrdil, že pokud by tuto informaci k dispozici včas měl, uplatnil by relevantní námitku podjatosti.* Z obsahu obsáhlé kasační stížnosti včetně jejího doplnění však neplyne, že by stěžovatel měl jakékoliv výhrady ve smyslu § 8 s. ř. s. k osobě Mgr. D. Michorové, která jako samosoudkyně rozhodovala v jeho věci a které by byly způsobilé ji vyloučit z projednávání a rozhodování v této věci. Z obsahu veřejně přístupného rozvrhu práce městského soudu na rok 2025 (Spr 2800/2024), na který byl stěžovatel přípisem ze dne 6. 11. 2025 odkázán, přitom plyne, že jedinou soudkyní, která jako samosoudkyně rozhoduje v agendě 1 Ad, je právě Mgr. D. Michorová. Není proto pravda, že nebylo zřejmé, kdo bude rozhodovat danou věc, a že by stěžovatel musel ověřovat všechny soudce městského soudu. Rovněž z této námítky proto nelze dovodit, že by bylo zasaženo do práv stěžovatele, a ani ona proto není způsobilá založit přijatelnost kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému není možné náhradu nákladů řízení přiznat s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu